

РЕШЕНИЕ

№ 2619

гр. София, 19.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 58 състав,
в публично заседание на 25.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Снежанка Кьосева

при участието на секретаря Зорница Димитрова, като разгледа дело номер **11610** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на [фирма], със седалище и адрес на управление в [населено място] чрез упълномощен представител, срещу Решение № 599/08.10.2020г. по преписка № 492/2019г. на Комисията за защита от дискриминация /КЗД, Комисията/.

В жалбата се твърди, че решението е неправилно, постановено в противоречие с материалния закон и процесуалните правила и при неспазване на установената форма. Претендира се отмяна на оспореното решение и присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание жалбоподателят чрез процесуалния си представител поддържа жалбата.

Ответникът – Комисия за защита от дискриминация чрез процесуален представител оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и оспорва поискания размер на юрисконсултското възнаграждение с жалбата.

Заинтересованата страна – А. Д. не изразява становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура не участва в производството.

Съдът като взе предвид събраните по делото доказателства, прие за установено от фактическа страна следното:

На 12.10.2018г. на основание чл.40, ал.2 от Закона за защита от дискриминация /ЗЗДискр./ във вр. с §6 от ПЗР на Закон за интеграция на хората с увреждания /ЗИХУ/,

отм. от 01.01.2019г. и в изпълнение на Решение на КЗД от 10.11.2017г. за провеждане на кампания "Достъпна България" и заповед №24 от 20.03.2018г. на председателя на КЗД е извършена проверка на състоянието на архитектурната достъпност на обект: поща [населено място], обл. В., [улица]. За проверката е съставен Констативен протокол /КП/, в който е отразено, че не е осигурен достъп за хора с увреждания. По време на проверката е направена 1 снимка, приложена към протокола. Проверката е извършена в присъствието на двама свидетели - Н. М. и И. К., които подписали протокола.

Във връзка с отразеното в КП председателят на КЗД - А. Д. приела, че са налице данни за нарушение по смисъла на чл.5, пр.посл. от ЗЗДискр. във вр. с §1, т.7 и т.8 от ДР на ЗЗДискр. и с Доклад от 16.07.2019г. е предложил на членовете на КЗД да бъде образувано производство за защита от дискриминация по признак "увреждане".

На 17.07.2019г. е проведено редовно заседание на КЗД, на което са разгледани доклади за самосезиране във връзка с кампания "Достъпна България". Прието е да се образуват производства.

С разпореждане № 9851/19.08.2019г. председателят на КЗД е образувал преписка с № 492/2019г. по описа на Комисията за производство по глава четвърта от ЗЗДискр. по признак „увреждане“. Преписката е разпределена за разглеждане от АД НОС заседателен състав. С разпореждането е указана доказателствената тежест на ответната страна, както и че страните са длъжни да оказват съдействие на КЗД при събиране на доказателства, както и да представят доказателства, които се намират при тях.

Проведено е проучване по реда на чл.55 - чл.59 от ЗЗДискр., като било изискано становище, информация и доказателства от ответната страна - [фирма].

В КЗД на 29.11.2019г. е постъпило становище от страна на [фирма], в което е посочено следното: пощенска станция Ч. е разположена в масивна сграда, която се притежава от [фирма] на основание Акт за държавна собственост №232/06.04.2005г. Дружеството е юридическо лице - търговец, отделно от държавата, а разпоредбата на §6 от ПЗР на ЗИХУ се отнася до сгради, които са държавна и общинска собственост и не може да се тълкува разширително. Дадени са указания на директорите на регионалните управления на [фирма] да съдействат на клиенти в неравностойно положение за преодоляване на неудобствата. Посочено е също, че клиентите може да бъдат обслужвани в домовете им. В тази връзка е направено искане за прекратяване на преписката. Към становището са приложени цитираните документи.

Изготвен е доклад – заключение /л. 28/. Проведено е заседание на 12.06.2020г., на което е разяснена целта на помирителното производство. Ответникът не е приел и производството е продължило по общия ред. В заседанието ответникът е представил снимков материал в уверение на това, че са предприети действия за осигуряване на достъпна архитектурна среда на пощенска станция Ч. и е монтирана рампа за инвалидни колички. Съставът е възложил на регионалния представител за [населено място] да извърши проверка за наличието на релси и дали са в съответната функционалност, като огледът се извърши с техническо лице от [община]. Насрочено е следващо заседание за 24.09.2020г.

Съставен е протокол за оглед на поща Ч., извършен на 03.07.2020г. от регионалния представител за [населено място]. Установено е следното: монтирани П-образни релси с прекалено стръмен наклон /54%/ , неотговарящ на изискванията на Наредба №4, а разстоянието между тях не позволява използването им от инвалидни

колички. На стълбите е монтиран парапет, който подпомага изкачването и слизането на хора с двигателни затруднения. Направен е експеримент с инвалидна количка и е установено, че лица използващи такава количка не може да използват монтираните релси дори с чужда помощ. Неразделна част от протокола са 9 броя снимки. Огледът е извършен в присъствието на началника на поща Ч. и един свидетел - секретар на общината.

Регионалният представител е изготвил и докладна записка.

На 24.09.2020г. е проведено поредно заседание на състава. Представени са доказателства и преписката е обявена за решаване.

Въз основа на събраните по преписката писмени доказателства и становища на страните, решаващият състав на КЗД, е постановил оспореното Решение № 599/08.10.2020г. С него е установено, че при осъществяване на своята дейност ответната страна [фирма] е поддържала и продължава да поддържа архитектурна среда, затрудняваща достъпа на лица с увреждания до обект поща Ч., извършвайки по този начин дискриминация по смисъла на чл.5 вр. с чл.4, ал.1 от ЗЗДискр. по признак "увреждане" и нарушавайки разпоредбите на антидискриминационното законодателство. С решението на основание чл.47, т.3 във вр. с чл.80, ал.2 от ЗЗДискр. на [фирма], поради установена дискриминация по признак "увреждане" е наложена имуществена санкция в размер на 500 лв. и на основание чл.47, т.4 от ЗЗДискр. е предписано в тримесечен срок от постановяване на решението [фирма] да предприеме необходимите действия за изграждане на достъпна архитектурна среда до обект поща Ч., находящ се на адрес: [населено място], [улица]

Решението е съобщено на дружеството жалбоподател на 30.10.2020г. Жалбата е регистрирана в КЗД на 13.11.2020г.

ПРАВНА СТРАНА

Жалбата е допустима. Подадена е в срок, от адресат на акта и срещу подлежащ на оспорване административен акт.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Решението е постановено от компетентен орган – Комисията за защита от дискриминация, заседателен състав, конституиран съгласно разпореждане на председателя на КЗД за образуване на преписка и последващо разпределяне на същия състав в изпълнение на нормата на чл.54 от ЗЗДискр.

Оспореното решение е издадено при спазване на установената от закона писмена форма и съдържа предписаните в чл.66 от ЗЗДискр. реквизити. Не са извършени съществени нарушения на административно производствените правила, съставляващи отменителни основания. Изложени са фактическите и правни основания за издаването на акта, поради което формата му позволява ефективна съдебна проверка на материалната му законосъобразност. При издаването на решението са спазени специалните административнопроизводствени правила, установени в чл.50 - чл.70 от ЗЗДискр. В съответствие с чл.50, т.2 от ЗЗДискр. производството е започнало по инициатива на КЗД. Съгласно чл. 54 от ЗЗДискр. преписката е разпределена на състав и е определен докладчик.

Компетентността на КЗД е уредена в разпоредбата на чл.47 от ЗЗДискр., където са регламентирани правомощията, с които разполага при решаването на визираните в същия текст въпроси, в качеството ѝ на независим специализиран държавен орган,

осигуряващ предотвратяване на дискриминация, защита от дискриминация и равенство на възможностите. В случая решаващият състав е ползвал правомощията си по чл.47, т.3 и т.4 от ЗЗДискр. Жалбоподателят е санкциониран за извършено нарушение на чл.5 във вр. с чл.4, ал.1 от ЗЗДискр., по защитен признак "увреждане".

На 26.01.2012г. България е ратифицирала Конвенцията за правата на хората с увреждания, която посочва основните принципи, върху които следва да се опира българският законодател за защита на правата на хората с увреждания, както и при създаването на условия за интеграцията и изравняване на възможностите на тези хора. Съгласно чл.2 от Конвенцията "дискриминация по признак на увреждане" означава всякакво правено на разлика, всякакви ограничения или изключения, основаващи се на увреждане, имащи за цел или последица нарушаване или отменяне на зачитането, признаването или равноправното упражняване на всички права на човека и основни свободи в политическата, икономическата, социалната, културната, гражданската или всяка друга област. Това включва всякакви форми на дискриминация, включително отказ за предоставяне на разумни улеснения.

Изискването за достъпност на архитектурната среда е въведено с чл. 9 от Конвенцията на О. за правата на хората с увреждания. Държавите, ратифицирали конвенцията, са длъжни да предприемат мерки, които да идентифицират и премахват всякакви пречки и прегради пред достъпността по отношение на: а/ сгради, пътища, транспортни и всякакви други открити и закрити съоръжения, включително училища, жилищни постройки, здравни заведения и работни места; б/ информационни, комуникационни и други услуги, включително информационни системи и услуги за спешна помощ.

Нормата на чл.4 от ЗЗДискр. забранява всяка пряка или непряка дискриминация, основана на признак "увреждане". Разпоредбата на чл.5 от ЗЗДискр. определя като дискриминация изграждането и поддържането на архитектурна среда, която затруднява достъпа на лица с увреждания до публични места. Законът не дава дефиниция какво се разбира под публично място. Това понятие следва да се тълкува, изхождайки от целта на ЗЗДискр. и в съответствие с чл.9 от Конвенцията за правата на хората с увреждания. Съгласно цитираната норма от Конвенцията целта е да се даде възможност на хората с увреждания да живеят самостоятелно и да участват пълноценно във всички аспекти на живота, като имат достъп до всички удобства и услуги, отворени или предназначени за широката общественост, както в градските, така и в селските райони. От изложеното следва, че сградата, в която се предоставят предлаганите пощенски услуги от жалбоподателя, може да се определи като публично място.

Забраната по чл.5 от ЗЗДискр. е абсолютна, поради което не може да бъде оправдана с аргументи за собствеността върху сградата и със статута на субекта, който ползва имота за осъществяване на търговската си дейност. Адресат на забраната са всички правни субекти, които осъществяват контрол върху публичното място - независимо дали тези субекти са публични или частни. Адресати на задължението за изграждане на достъпна среда са всички собственици и наематели, които осъществяват експлоатация на обществени обекти.

Съгласно §1, т.2 от ДР на Наредба №4 от 01.07.2009г. за проектиране, изпълнение и поддържане на строежите в съответствие с изискванията за достъпна среда на населението, включително за хората с увреждания "достъпна среда" е среда в урбанизираните територии, сградите и съоръженията, която всеки човек с намалена

подвижност, със или без увреждания може да ползва свободно и самостоятелно.

За жалбоподателя като доставчик на обществени услуги и собственик на сградата, в която се намира процесното помещение, съществува задължение за осигуряване на достъпна среда, включително за лица със затруднена двигателна подвижност.

В конкретния случай в обект - поща, респ. пощенска станция, с адрес [населено място] е липсвала изградена достъпна архитектурна среда за хора с двигателни увреждания. Тези обстоятелства са установени с протокол от 12.10.2018г., съставен от служител на КЗД при извършена проверка, от който е видно, че не е осигурен достъпът за хора с увреждания. Констатацията се потвърждава от приложена към протокола снимка на входа на обекта. Действително в хода на производството са представени доказателства за поставена рампа от П-образни релси, но при извършване на втора проверка от служители на КЗД на 03.07.2020г. е установено, че монтираните железни П-образни релси не отговарят на изискванията на Наредба №4, тъй като са с прекалено стръмен наклон - 54% и разстоянието между тях не позволява използването им от инвалидни колички. Констатациите в протокола за оглед и в докладната записка, съставена във връзка с огледа на 03.07.2020г. се подкрепят с 9 броя снимки. Измерванията са извършени в присъствието на инж. А. Д. - секретар на общината и на началника на пощата в [населено място] - А. В.. Изискванията за достъпна среда не са изпълнени със съществуващият и към 12.10.2018г. /първоначалната проверка, л.13/ парапет от едната страна на стълбите. Тази мярка е недостатъчна, тъй като подпомага слизането и изкачването на хора с двигателни затруднения, но не и на хора ползващи инвалидни колички. С твърденията за дадени указания на директорите на регионалните управления на [фирма] да съдействат на клиенти в неравностойно положение за преодоляване на неудобствата и възможността клиентите да бъдат обслужвани в домовете им също не може да се приеме, че е създадена достъпна среда. Следователно доказателства, че действително е създадена достъпна архитектурна среда за хора с увреждания към датата на приключване на административното производство не са представени. Такива не бяха представени и към приключване на съдебното производство пред настоящата инстанция. Ето защо нарушението правилно е квалифицирано от КЗД като пряка дискриминация по признак "уреждане", съобразно чл.4, ал.2 във вр. с чл.5 от ЗЗДискр.

Съдът намира представената от жалбоподателя съдебна практика за неотнормирана към настоящия казус. Видно от постановеното по адм.д. № 1794/2020г. по описа на ВАС решение доказателствата за отстраняване на констатираните нарушения от КЗД за поддържане на архитектурна среда, която затруднява достъпа на лица с увреждания до обекта, са били представени преди постановяване на решението на КЗД. В настоящия случай не се установява действително създадена достъпна архитектурна среда за хора с увреждания, а поставяне на съоръжение, което не може да се използва от хората, за които е поставено - хора с увреждания, предвиждащи се с инвалидна количка. По тази причина дадените с оспореното решение задължителни предписания не са лишени от смисъл и не липсва конкретно законово основание за постановяването им, както се твърди в жалбата.

Правилно на основание чл.80, ал.2 от ЗЗДискр. органът е наложил имуществена санкция на жалбоподателя. За определяне размера на санкцията са взети предвид разпоредбите на чл.,27, ал.2 от ЗАНН, чл.15 от Директива 2000/43/ЕС, чл.17 от Директива 2000/78/ЕС/, поредността на нарушението и определяемият кръг на

засегнатите лица от нарушението. Съдът намира, че с така определения размер на санкцията - 500 лв., под предвидения в закона среден размер ще се предотврати за в бъдеще допускането на дискриминация и жалбоподателят ще се мотивира да изгради и поддържа достъпна архитектурна среда. Смекчаващите отговорността обстоятелства, на които се позовава жалбоподателя са взети предвид от органа.

Необходимо е да се посочи, че в заключителната част на мотивите си КЗД се е позовала на чл.81 и чл.82, касаещи определяне на санкция при повторно нарушение, което съдът определя като фактическа грешка, тъй като в диспозитива на решението е посочено правилното правно основание - чл.80, ал.2 от ЗЗДискр. и това основание не е в противоречие с изложените мотиви. Допуснатата фактическа грешка не се отразява на законосъобразността на решението, с нея не се нарушават права на жалбоподателя и не е основание за отмяна на оспореното решение.

Предвид изложеното оспореното решение е законосъобразно. Жалбата е неоснователна.

При този изход на правния спор основателна е претенцията на ответника за присъждане на разноски на основание чл.143, ал.4 от АПК във вр. с чл.78, ал.8 от ГПК в размер на 100,00 лв.

Претенцията на жалбоподателя за разноски е неоснователна.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, СЪДЪТ

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], със седалище и адрес на управление в [населено място], [улица], [жилищен адрес] срещу Решение № 599/08.10.2020г. по преписка № 492/2019г. на Комисията за защита от дискриминация, с адрес в [населено място].

ОСЪЖДА [фирма], със седалище и адрес на управление в [населено място], [улица], [жилищен адрес] да заплати на Комисията за защита от дискриминация, с адрес в [населено място] сумата 100,00 лв. разноски по делото.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-ет дневен срок от съобщаването му пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ: